

се дѣхъ и двѣтъ до огънѣтъ, да ся грѣ-
ѣтъ и да сушатъ мокрътъ си дрехы.
Между това Райко поизлизваше често на-
вънѣ и що му бѣ сила выкаше майкѣ си
по име. Най-подирь, като имъ поизсѣхнѣ-
хъ дрехытъ, излѣзохъ и двѣнкытъ, да
выкатъ майкѣ си. По едно врѣме, за не-
исказанъ за тѣхъ радость, дочухъ от-
далечъ гласъ, който имъ ся обаждаше:
Тука съмъ, сылко, тука съмъ!, Тя е! туй
е нейныйтъ гласъ, рекохъ си и двѣтъ
и политѣхъ на татакъ, отъ кждѣто идеше
гласътъ. Наскоро намѣрихъ майкѣ си,
която бѣше ся запѣхтъла, да тича къмъ
тѣхъ. Неописана радость лъщеше на о-
читѣ ѣ. Пригърнѣ ги, цалуваше ги чета-
пѣтя да нѣма, и съ разхѣлцанѣ гласъ имъ
думаше: *Дъщицата ми! дѣпкытъ ми*
сирачета! Но като си осѣти че отпада,
легна на постелкѣтъ, безъ да пусне
отъ пригърдкытъ си ни едно. Като си
поотпочинѣ, излѣзе на вънѣ, да види и-
де ли нѣкой. Щомъ ся върнѣ тя къмъ пе-
щеркѣтъ, съследахъ че идеше на кждѣ тѣхъ
единѣ человекъ.